

er det, at den Undtagelse, man ifjor lod blive staaende for Sekondlieutenanterns Vedkommende med Hensyn til, at de kun kunde udtages til denne Tjeneste, for saa vidt de selv ønskede det, er bortfaldet. Det blev allerede ifjor anerkjendt som en Nødvendighed, at, naar man statuere en tvungen Udtagelse for Korporalernes Vedkommende, vilde Frivilligheden ikke kunne fastholdes for Sekondlieutenanter. — Jeg skal iøvrigt ikke dvæle ved Enkeltheder, men for blot at nævne Hovedpunkterne, skal jeg bemærke, at dette Forslag ogsaa afviger fra det ifjor forelagte med Hensyn til Officerers Uddannelse, idet Forslaget i Aar er vendt tilbage til Forslaget fra 1872—73, hvilket har vundet Tilslutning i de tidligere Udvalg. Man kan saaledes vente, at dette dog er et Punkt, hvorom Alle maa kunne blive enige, og at vi altsaa ikke igjen skulle komme tilbage til den Løste, som fik sit Udtryk i det ifjor forelagte Forslag derhen, at der til Uddannelse af Officerer foretoges en Opdragelse fra Drengearene, idet Forslaget ifjor gik ud paa i det Væsentlige at gjenoprette det gamle Landkadetakademi. Dette er nu forladt og det tidligere Forslag er som sagt gjenoptaget, hvorefter Uddannelsen til faste Officerer i Hærens Linie er bleven ikke ubetydelig forkortet. Det er som sagt et Punkt, hvorom der tidligere har været Enighed fra alle Sider. — Jeg skal til Slutning kun nævne, at der af dette Forslag er bortfaldet et Afsnit, som handlede om Hærens Forsyning med de fornødne Heste og Vogne til Krigsbrug, om hvilket Afsnit af Hærløvsforslaget der var opnaaet Enighed i tidligere Udvalg. Naar den høitærede Krigsbestyrelse nu har ment at kunne udtage dette Stykke af Hærløven og gjøre det til Gjenstand for en særlig Lov, er dette vel begrundet paa, at der har været tilveiebragt Enighed derom, idet Krigsbestyrelsen derfor har ønsket, at dette Punkt kunde fremmes uden i Forbindelse med den øvrige Hærorde. Svad der end kunde siges derfor, saa anser jeg det dog for en uheldig Veie at komme ind paa at fremme Hærløvens Reformers stykkevis, thi alt som man tager det ene eller det andet Stykke frem og gennemfører det, er det indblysende, at det vil være ulige vanskelige at faae gennemført de Resten, der blive tilbage. Vi kunne kun vente endelig at føre denne Sag til et Resultat, naar saavel den ene som den anden Side af de Onsker, som knytte sig dertil, samtidig bliver fremmet. Jeg tror derfor ikke, det vil være rigtigt at komme ind paa denne Veie at fremme et enkelt Afsnit af Hærløvsforslaget særskilt. Ved de øvrige Enkeltheder skal jeg ikke dvæle. Naar man nu opstiller det Spørgsmaal, i hvilket Forhold det her foreliggende Forslag staar til de Onsker, der tidligere ere fremkomne i denne Sal, behøves dette lettest overfor de Hovedgrundsaetninger, som man tidligere herfra har gjort gjældende. De Fordringer, som tidligere

Udvalg have stillet i Spidsen for deres Betænkninger, ere gaaede ud paa i det videst mulige Omfang at komme bort fra Garnisonstjenesten, og at gaa videre frem paa den Veie, vi sloge ind i 1867 med Hensyn til Anvendelsen af værnepligtige Befalingsmænd, hvilket er en Veie, der kan betegnes ved Ordet Folkevæbnings-tanten. Man har nemlig ikke i tidligere Udvalg paa nogen Maade opstillet den rene Folkevæbningsstank som Fordring, men man har kun villet blive paa den Veie, hvorpaa man kom ind i 1867, og man har ikke villet give sit Mende til, at der i den Henseende gjøres noget Tilbage-skridt; man har villet, at man, om end med smaa og moderate Skridt, skulde gaa videre i den Udvikling, som betegnes ved Hærløven af 1867. Endelig var den tredje Fordring den, at man saavidt mulig maatte komme til Besparelser med Hensyn til de ordinære Udgifter til Hæren. Jeg kan ikke se, at det nu foreliggende Forslag i nogen af disse Retninger er kommet de frem-satte Onsker imøde. Man vil se, at Garnisonstjenesten er fastholdt i samme Omfang som hidtil, om den end er gjort korrekttere og retfærdigere derved, at Numerbytning er affaaret; men jeg tror, at Ønsket om Garnisonstjenestens Ophør fra dette Things Side vil og maa blive fastholdt som et af de væsentligste Onsker ligeoverfor Hærløvens Reform. Det andet Punkt er Anvendelsen af de værnepligtige Befalingsmænd, men heller ikke i dette Stykke har det nu foreliggende Forslag noget at byde. Tværtimod har det i den Henseende fastholdt de Bestemmelser, som Forslaget ifjor indeholdt, og som gaa ud paa en betydelig Indskrænkning i Anvendelsen af værnepligtige Befalingsmænd samtidig med en Forstærkning af de faste Rækker. Dette er et Skridt tilbage fra den Udvikling, hvorpaa vi kom ind i 1867; herom tror jeg ikke, der kan være delte Meninger, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at dette er et Punkt af saa væsentlig Interesse og Betydning, at man ikke herfra tør eller kan opgave sine Onsker og Fordringer i saa Henseende. Svad endelig det tredje Onske angaar, nemlig at komme til Besparelser med Hensyn til de ordinære Udgifter ved Hæren, er der heller ikke i denne Henseende viist Smegetkommen fra den nuværende høitærede Krigsbestyrelse, thi det eneste Fingerpeg i den Retning synes i Anmærkningerne til Lovforslaget at være det, at man af den Grund vil opgave Bornholms Bæbning. Den ubetydelige Besparelse, som dette Forslag maatte indeholde, tillægger jeg ikke en saa stor Vægt, at man derfor skulde gaa til en Foranstaltning, som maatte fra andre Synspunkter kunde have sine Betæneligheder; men bortset deraf indeholder Lovforslaget Udgifter, der ikke alene ikke ville blive ringere end de nuværende, men som efter de Overslag, der ere vedstjuede Lovforslaget, gaa ikke ubetydelig